

Pan Josef Čapek se narodil v roce 1948 v Raspenavě a prožíval zde šťastné dětství.

„No, já můžu říct, že sem měl dětství pěkný. Měli sme tady kamarádi, hráli jsme si tady na louce fotbal, chodili jsme na řeku hrát hokej, lyžovali v zimě ...“

Přátelství, společné zážitky, sport a žádné problémy během vyučování, to byla školní léta.

„Dvojku z chování nebo nějakou důtku sem nikdy neměl, protože sem si to nemoh dovolit. Doma to bylo docela hustý, jak se dneska říká. Můj táta se s tím moc nemazlil.“

V 15i letech se pan Josef nezajímal ani o lásky, ani o politiku. Byl v učení v České Třebové na elektrikáře silnoproudu u Československých státních drah. Ale když pak chtěl nastoupit do zaměstnání, přišla náhlá změna.

„No, tak za mnou přišli v depu libereckým, že elektrikáře nepotřebujou, buď jít dělat strojevedoucího, nebo na páru zámečnicka, nebo ať si něco najdu jinde.“

A tak šel pan Josef dělat strojevedoucího a toto povolání vykonával přes 20 let, až do roku 1992 ... V tom roce se totiž naskytl možnost získat zpět majetek po rodičích, dříve zabavený komunisty. A tak se z pana Josefa stal zemědělec.

„No, začátky byly mizerný, člověk to neznal, neuměl. Bylo to hodně krutý ty začátky v tom zemědělství. Vzorky mlíka, nevěděl sem, co co znamená. To sem se chodil učit od lidí, co to ještě znali. Potom mlíkárnny neplatily, dělaly se švindly i se vzorkama, aby nemusely zaplatit. Třeba půl roku, tři čtvrtě jsme neviděli peníze za dodaný mlíko.“

I přes všechny počáteční obtíže se zemědělství dál rozrůstalo, až se přiblížil důchod a pan Josef svůj majetek předal dál. Ale ani to nebylo jednoduché.

„To je to nejhorší a nikdy to neuděláš tak, aby byli všichni spokojený. To nejde. V tomle tomto spravedlnost neexistuje. Ale přesto si myslím, že jsem to neudělal špatně.“

Svou lásku potkal pan Josef zamlada, vychovali spolu tři syny a jsou spolu dodnes šťastni.

„Ona byla z takových skromnějších poměrů, já jsem taky nebyl žádný nákej to tak, sedli sme si a rozuměli sme si a rozumíme si do dneška.“

I ve věku 73 let stále rád sportuje - hraje ping pong, chodí na tenis a své vnučce a mladé generaci přeje ať je hlavně spokojená.

„Já bych ti jenom přál, až ti bude jako mně, abys byla tak spokojená jako já. Život je pěkný podle toho taky, jak si ho kdo zařídí. Protože jsou chvíle, sou to vopravdu jenom vteřiny třeba, kerý rozhodnou o celým životě. Život je vlastně souhra různých náhod a kdo je připraven, tak ten může něco dokázat. Kdo nic neumí, nedokáže nikdy nic. A dávej si, když jen na to trošku máš, vyšší cíle. Protože i když ho nesplníš, tak ale něco dokážeš. Když si dáš nízký cíle, tak i když je splníš, tak nedokážeš moc.“